

Matarlepin á Rigolo

Jógvan Gregersen við salfiski, sum verður útfluttur til Italia, har eitt nú Rigolo matstovan brúkar fiskin

Vaðhorn upp- kallað í Milano

MATSTOVAN **RIGOLO** Í MILANO HEVUR **SALTFISK** FRÁ **VAÐHORN**
Á **MATARLEPANUM** – OG TAÐ **SÆST** AFTUR Á **MATARLEPANUM**

FISKUR

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

Á Vaðhorn á Strondum framleiða tey saltfisk, sum verður útfluttur til Suður-europa – serliga Italia og Spania.

Út ímóti hundrað fólk arbeiða á Vaðhorn, har Jógvan Gregersen er stjóri og Jens Martin Kundsén virkisleiðari.

– Síðsta ár útfluttu vit umleið 2500 tons av fiski til Spania og góð 1500 tons

til Italia, men tað skiftir eitt sindur, hvat av londunum keypir meira frá okkum, sigur Jógvan Gregersen.

Fiskurin frá Vaðhorn endar í handlum, á matstovum og aðrastaðni.

Rigolo

Ein matstova, sum fær fisk frá Vaðhorn, er Rigolo, sum liggur í miðbýnum í Milano. Rigolo er ein hugnalig matstova við nógvum ári á baki, og har gera tey nógv burtur úr at bjóða sínum kundum góðan fisk.

Ein rættur á matarlepanum er »Baccalà Vadhorn alla Veneta con polenta«.

Hetta er saltfiskur, sum matstovan umvegis ein ítalskan umboðsmann fær frá Vaðhorn á Strondum, og á Rigolo eru tey sera fegin um føroyska fiskin.

KLUMMAN

Barbara Holm

Ræðuliga gott er ræðuliga deiligt

Ætlar tú framvegis at flyta til Føroya tá tú ert liðug at lesa? spurdi eg eina vinkonu fyrri nøkrum vikum síðani yvir ein kaffimunn á Oyrasundi. Hon hevur altíð sagt, at hon skal heim aftur til Føroya at búgva, men nú var tað rungandi ja'íð broytt til eitt »tjaa, eg veit ikki ordiliga«. Hví spyrji eg undrandi og fjálturstungin fyrri, at eg einsamøll skal heim aftur til Føroya, meðan allar vinkonurnar vera verandi í Keypmannahavn.

»Eg veit ikki, tað virkar sum at tað er kaos í Føroyum, og sum eg meira ella minni komi heim til eitt negativt og útdoyggjandi samfelag«, sigur hon. »Tað virkar í øllum førum so, tá ið man fylgir við í miðlunum og lesur viðmerkingarnar undir greinunum á teimum ymsu portalunum«.

Og mitt heimkæra lyndi kom undan kavi, og eg royni mitt besta at siga henni, at tað er slett ikki so ringt tað heila. Royndi at minna hana á hvussu deiligt tað er um summarið í Føroyum. Hvussu trygt og vinarligt tað føroyska samfelagið er. Hvussu øll eru góð við hvønn annan, virða hvønn annan og hjálpa hvørjum øðrum, tá ið á stendur.

Aftaná eina løtu letur so í henni, »Ja, tú hevur rætt. Eg má bara lata vera við at fylgja við í tí, sum tey har heima tosa um. Eg upplivi jú ikki tað góða við samfelagnum tá eg búgvi her í Danmark – eg hoyri bara tað ringa«.

Hesa vikuna hava vit millum annað hoyrt í miðlunum, at Tryggingarfelagið Føroyar niðurleggur tvær deildir og 8 fulltíðarstørv. Vit hava hoyrt, at lögmaður leggur ikki í, at yvir 40 prosent ikki hava álit á honum. Vit hava hoyrt, at Fólkaflakkurin er í tvíningum, tí landsstýrismaðurin í fiskivinnuárum er eitt slag av einaræðisharra innan sítt øki. Vit hava hoyrt, at ES kanska fer at seta handilsforðingar í verk ímóti Føroyum. Og eg kundi hildið fram.

Gamaní, vit skulu hava hesi tíðindi. Vit skulu hava at vita hvat fyrferst í tí føroyska samfelagnum – ringt sum gott. Sum Árni Gregersen segði í Degi & Viku fyrr í vikuni. »Vit mugu ganga út frá, at tingini eru í ordan, og eru tey ikki tað, so mugu vit (miðlarnir) gera vart við tað«. Tað er uppgávan hjá miðlunum at gera vart við hesi viðurskiptini. Men kunnu vit ikki eisini hoyra okkurt jaligt onkuntíð?

Í sama kjakið í Degi & Viku var Fólkaheilsuráðið kritiserað fyrri at gera eina síðu á Facebook, sum eitur Ræðuliga Gott, og einans leggja jalig úrslit fram har. Manipulation varð tað kallað.

Ivist ikki í, at føroyingar eru ónøgdir við alt møgult, eins og øll onnur fólkasløg í heiminum eru tað.

Men eg haldi heldur ikki tað skaðar nakran at vit seta fokus á tey jaligu tingini í Føroyum. Sá á Ræðuliga Gott ein dagin, at ein lítill genta hevði verið í einum bókahandli í Føroyum ein dagin, og har skuldi hon keypa sær eina bók hon ynskti sær. Tað visti seg, at hon ikki hevði ráð til bókina, tá ið hon kom fram til kassan. Men ein kvinna aftanfyrri lítlu gentuna í køini í bókahandlinum tók hundrað krónur úr lummanum, og rindaði fyrri bókina, so tann lítla gentan kundi fara glað út aftur, og heim at lesa sína bók.

Hetta er kanska ikki nakað vit kunnu bliva rík av. Tjóðin verður neyvan glaðari ella eydnusamari. Vit fáa nokk heldur ikki vent fráflyting til tilflyting við hesum.

Men tað er altso gott at hoyra slíkar søgur. So kanska næsta prátið yvirum ein kaffimunn á Oyrasundi endar við »Ja, sjálvandi fara vit øll heim«.

So segði
hon...

– Sum stóðan er nú, noyðast diabetis-sjúklingar bara at fara heim at googla seg fram til, hvat tey skulu eta

Kristianna Rein, forkvinna í Diabetisfelagnum í Føroyum

